

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

III. *Scopi designatio*, cur accesserint, nimirum ut audirent Christum, & ex concionibus ejus tam consolationem quam informationem perciperent, quomodo in posterum pie vivere & Deo servire debeant. Hactenus audiverant Johannem Baptistam, qui malleo legis conscientias ipsorum pulsaverat, & omnes ordines & status sui officii admonuerat, præsertim Matth. 3. v. 8. quam concionem etiam Publicani & peccatores audiverant. Proinde nolunt amplius differre suam pœnitentiam, & si ad radicem arboris securis jam tum posita est, cogitant, periculum certè in mora erit, nam quocumque loco ceciderit arbor, jacebit, Eccl. 11. v. 13.

Videmus hic quid faciendum sit illis, qui ex instinctu Diaboli & carnis infirmitate in peccata graviora prolapsi aeterno exitio se ipsos obnoxios reddiderunt. Non audiant Diabolum, qui ipsos jubet desperare, non carnem quæ suadet in via peccatorum pergere, sed Christum audiant, qui dicit: venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, ego reficiam vos, Matth. 11. vers. 28, & pallio justitiæ suæ omnes iniquitates nostras regere potest, Ps. 32. v. 1. surgat igitur primò Johannes Baptista, & legem acuat, deinde succedat Christus oleo gratiæ & vulnera liget, ne desperet peccator, sed per fidem servetur ad vitam æternam. Scilicet hic ordo est, quem Christus instituit, ut primò pœnitentia, deinde remissio peccatorum in nomine ejus prædicetur, Luc. 24. v. 47.

De Secundo.

Fuit Publicanorum resipiscentia, sequitur *Pharisaorum malevolentia*, murmurabant enim & dicebant: Hic peccatores recipit, & manducat cum illis, quæ ipsorum verba sunt

1. *Verba emulantium*, invident enim Christo ejusdemque discipulis consortium humanum, quod Publicani ipsum accedebant & doctrinam ejus approbabant. Hoc ipsis quasi innatum & congenitum erat, ut exempla testantur, Luc. 19. v. 7. Matth. 9. v. 11. 12. Luc. 6. v. 2. Matth. 21. v. 15. sed etiam plures hodie laborant hoc morbo, dum plerumque pauperes adversus divites, inferiores adversus superiores, indocti adversus doctos murmurant, iisdemque sortem & felicitatem suam invidere animadvertimus, Eccles. 4. v. 4.

Caveamus igitur, ne simus murmuratores querulosi, Epist. Jud. v. 16. multò minus adversus Deum murmuremus, sicut quidam eorum murmurant, 1. Cor. 10. v. 10. nec invidiamus invicem, Galat. 5. v. 15. sed quilibet contra se murmuret & contra peccata sua, Thren. 3. v. 39.

2. *Verba subsannantium.* Erat Christus imago invisibilis Dei, Col. 1. v. 15. & character substantiæ ejus, Ebr. 1. v. 3. imò Deus benedictus in secula, Rom. 9. v. 5. nihilominus Pharisei ipsum adunco naso suspiciunt, & adeò floccipendunt, ut nomen ejus appellare sibi opprobrio ducant. Hinc simpliciter pronomen hic usurpant: Hic inquit, peccatores recipit, & manducat cum illis.

Tales hodie multos invenias, qui volunt *αὐτὸν ἀπιστεῖν καὶ ὑπερήφανοι ἐμυσῶσι αὐτῶν.* Sic Gaal despexit Abimelech, Jud. 9. vers. 28. Goliath Davidem, 1. Samuel. 17. vers. 43. Haman Mardocheum, Esth. 5. vers. 13. sed quis es tu, qui judicas servum alienum, Rom. 14. v. 4. potius obligati sumus, ut si quis præoccupatus fuerit delicto aliquo, instauremus ipsum Spiritu mansuetudinis, nosmetipsos consideremus, ne & nos tentemur, Gal. 6. v. 1. 2. 3. 4.

Bb

3. *Verba*

3. *Verba calumniantium.* Hoc enim volunt dicere: De Messia prædictum est, quod sit sanctus sanctorum, Dan. 9. vers. 24. sed hic Jesus cum publicanis & peccatoribus conversatur, Ergo non potest esse verus Messias, juxta versiculum:

Nescitur ex socio, qui non cognoscitur ex se.

Duo igitur hinc improbant:

1. *Conversationem* dicentes: Hic peccatores recipit. Vitanda utiq; familiaritas hostium sinceræ religionis, ne nos peccare faciant, Exod. 23. v. 32. aut nobis in ruinam cedant, Exod. 34. v. 12. Observetur tamen distinctio inter dociles & contumaces. Cum illis licet conversari, fieri enim potest, ut lucrémur eos, 1. Petr. 2. v. 12. hi verò post duas vel tres admonitiones fugiendi, Tit. 3. v. 10. cavendi, Matth. 7. v. 15. velut Ethnici habendi, Matth. 18. v. 17.

2. *Comesationem.* Certè Paulus nec cibum sumendum præcipit cum eo, qui cum frater appellatur sit scortator aut avarus, aut idololatra, aut ebriosus, 1. Cor. 5. v. 11. sed loquitur de tali conversatione, qua quis scelerata probat, aut de iisdem participat, 2. Cor. 6. vers. 14. Christus autem cum peccatoribus conversatur ipsum audientibus, non ut probet peccata eorum, sed ut ab iisdem per veram poenitentiam avocet. Interim stat regula Pauli inconcussa, si de notoriis & malitiosis peccatoribus sermo sit. Hi enim fugiendi semper & vitandi sunt, tanquam dedecora Ecclesiæ, ne maculam inuramus professioni Christianæ, atque ita nomen Dei malè audiat, Rom. 2. vers. 24. Esa. 52. v. 5. vel communicemus peccatis alienis, 2. Joh. 1. v. 11. Eph. 5. v. 11. vel etiam deniq; aliis scandalo sumus, 2. Cor. 6. v. 3.

Caveant igitur Pastores Ecclesiæ, ne co-

mesando & computando impiorum confortia sectentur. Tales quidem mundus amat, Mich. 2. v. 11. sed finis eorum perditio, Phil. 3. v. 19.

De Tertio.

Restat *apologetica Christi peroratio*, ubi duo nobis consideranda occurrunt:

1. *Misera hominis conditio*, quam Christus depingit

1. *Sub imagine ovicule.* Ante lapsum eramus oves pascuæ Dei, sub uno pastore cum beatis angelis, Pl. 100. v. 3. sed imposturâ Diaboli deviavimus omnes, Esa. 53. vers. 6. quando igitur de ovicula concionatur Salvator, nostram nobis revocat

1. *Infirmiorem.* Vix reperitur animal, quod pluribus obnoxium sit morbis, atque ovicula, præsertim scabie inficitur, quæ non in uno aliquo individuo terminatur, sed totum corrumpit ovile: Ita nos omnes leprâ peccati infecti sumus à capite ad calcem, Esa. 1. vers. 6. quæ per naturalem generationem ad posteros quoque devolvitur. Quis enim dabit mundum de immundo semine conceptum, inquit Job. c. 14. v. 4.

2. *Stoliditatem.* Sicut enim ovicula semel à grege & pastoris conspectu evagata nunquam per se redire potest, sed magis atque magis deviat: Sic nos à semita justitiæ semel aberrantes, propriâ facultate redire non possumus, Deus enim est, qui operatur in nobis velle & perficere, Phil. 2. vers. 13. nos autem à nobis tanquam ex nobis idonei non sumus, aliquid bonum cogitare, nedum perficere, 2. Cor. 3. v. 5.

3. *Periculositatem.* Ovis aberrans nisi à pastore reducat, vel in præcipitia delabitur, vel à lupis ferisque rapacibus devoratur: Ita nos præda lupi infernalis futuri eramus, nisi